

NOWY DZIENNIK

WYDANIE

10
GODZIN

WIECZORNE

KONKURS RADIOWY Wydania Wieczornego „Nowego Dziennika”

Szczegóły
w jutrzszym
numerze

SCHUSCHNIGG USTĄPI

Kardynał Innitzer na stanowisku kanclerza Austrii przekreśliłby rachuby Hitlera

Londyn, 18. 2. (A.) W Londynie obiegają pogłoski o dwóch nowych żądaniach Hitlera pod adresem Austrii a mianowicie: wystąpienia z Ligi Narodów i przystąpienia do paktu antykomunistycznego. Najbardziej sensacyjną była pogłoska, że kanclerz Schuschnigg nosi się z zamiarem ustąpienia ze swego stanowiska i w tym wypadku prezydent Miklas powołałby na następcę nie kogo innego jak kardynała Innitzera.

Taki obrót wypadków mógłby oznaczać zupełny przewrót w sytuacji,

Dalsze apetyty Hitlera

Wiedeń, 18. 2. (A.) We Wiedniu ustala się przekonanie, że lista żądań Hitlera w stosunku do Schuschnigga nie jest jeszcze skończona.

— 00 —

Anglia nadal kieruje się uchwałami Stresy

Londyn 18. 2. (L) Podczas wczorajszej debaty w Izbie Lordów na temat polityki zagranicznej, odpowiadając na przemówienia licznych mówców, lorda Halifaxa m. in. oświadczył: Polityka rządu brytyjskiego w dalszym ciągu kieruje się wspólnymi uchwałami konferencji w Stresie, ale skuteczność tych uchwał zależy od lojalnej współpracy wszystkich zainteresowanych stron, a więc Francji, Włoch i W. Brytanii, a nie tylko wyłącznie od rządu brytyjskiego.

Po przemówieniu lorda Halifaxa i wycofaniu wniosku, złożonego przez przedstawiciela stronnictwa pracy, obrady Izby Wyższej zostały odroczone.

gdyż kardynał Innitzer jako głowa kościoła katolickiego w Austrii mógłby liczyć na najentuzjastyczniejsze poparcie ludności.

Mordercy Dollfussa na wolności

Wiedeń, 18. 2. (D.) W związku z zarządzeniami o amnestii politycznych przestępców władze sądowe gorączkowo opracowują zarządzenia wykonawcze. Wczoraj po południu odbyły się już pierwsze zwolnienia, przy czym objęły one nie tylko narodowych socjalistów, ale również socjal-demokratów i komunistów. Ogółem ma być zwolnionych ponad 700 więźniów, a umorzono dochodzenia przeciwko 2500 osobom. Czynione są również przygotowania do zwolnienia skazanych wyrokiem sądu wojkowego po zamachu lipcowym na dożywotnie więzienie: jednego z zabójców Dollfussa, byłego ko-

misarza policji Gosmana, byłego ministra Rintelena oraz inż. Wojtscha, który przygotowywał zamach na prezydenta Miklasa i Schuschnigga. Mają oni wszyscy podobnie jak inż. Taws i kpt. Leopold opuścić Austrię i udać się do Niemiec. Należy zauważyć, że wyjazd z Austrii Leopolda i Tawsa, którzy odgrywali dotąd kierowniczą rolę wśród austriackich narodowych socjalistów wzmacnia sytuację min. Seyss-Inquarta, zapewniając mu w oczach Berlina to wyjątkowe stanowisko, jakie miał uprzednio rywalizujący z nim na terenie Austrii i Niemiec kapitan Leopold.

Triumf prasy berlińskiej

Berlin, 18. 2. (A.) W Berlinie czujnie śledzi się reakcję prasy zagranicznej, a w szczególności Anglii i Francji wobec porozumienia niemiecko-austriackiego. Ze szczególną satysfakcją notuje się na naczelnych miejscach głosy prasy angielskiej, z której wynika, że Anglia nie będzie kruszyć kopii o niezależność Austrii, a więc przyszły Anschluss tolerować będzie milcząco. W komentarzach dodatkowych do porozumienia niemiecko-austriackiego podkreśla się, że porozumienie to jest dowodem, że poli-

tyka mocarstw autorytatywnych zwycięża politykę mocarstw demokratycznych. Jest to zdaniem Niemiec „naturalny rozwój Rzeszy“, odpowiadający interesom Europy. Niemcy zastrzegają się przy tym, że nie dopuszczą do żadnej ingerencji mocarstw trzecich. Uregulowanie stosunków między Rzeszą a Austrią jest rzeczą czysto niemiecką dotyczącą wyłącznie dwóch pokrewnych i przynależnych do siebie rasowo narodów niemieckich

„Austria nie leży na drodze do Indyj”

Paryż 18. 2. (A) Komunikat urzędowy o demarche angielsko - francuskiej, dokonanej w Berlinie w sprawie austriacko - niemieckiej nie spotkał się w tutejszym świecie politycznym z oceną zbyt optymistyczną, a przeciwnie poczytany był za sprawdzian przypuszczenia, iż reakcja państw zachodnich na nowy fakt dokonania polityki hit-

DZIS PEŁNA TABELA WYGRANYCH W LOTERII PAŃSTWOWEJ

Konsolidacja wewnętrzna Francji

Paryż 18. 2. (A) Sprawa austriacka zdaje się wywierać dodatni wpływ na francuską sytuację wewnętrzną, ułatwiając rokowania nad kodeksem pracy i wzmacniając znacznie pozycję rządu. Na konferencji między stronami, odbytej dziś w pałacu Burbońskim udało się ustalić formy kompromisowe, które dotychczas najbardziej utrudniały porozumienie w sprawie kodeksu pracy.

* * *

Paryż, 18. 2. (T.) Przemówienie premiera Chautemps w izbie deputowanych na temat przedłożonego przez rząd kodeksu pracy, zakończone gorącym apelem na rzecz pojednania społecznego, tak niezbędnego w obecnej sytuacji międzynarodowej, zamknęto wczorajszą ogólną debatę, po której Izba przystąpiła z kolei do dyskusji szczegółowej nad paragrafami ustawy o koncyliacji i arbitrażu.

W przemówieniu swoim premier w widoczny sposób starał się nie drażnić żadnej ze stron t. j. ani prawicy, ani lewicy, okazując jedynie nieugięte stanowisko w stosunku do 2-ch postulatów, wysuniętych przez komunistów, a mianowicie ruchomej tabeli płac, jak również kontroli robotników nad przedsiębiorstwami prywatnymi. Jednak już w czasie przemówienia premiera Chautemps wiadomym było, że rokowania kuluarowe, prowadzone od kilku

dni, celem znalezienia kompromisu między stanowiskiem rządu a stanowiskiem generalnej konfederacji pracy w sprawie ruchomej tabeli płac weszły na pozytywną drogę. Oczekiwany z takim zainteresowaniem kompromis przewidywałby podjęcie na nowo dotychczasowej tezy t. zn., iż kodeks pracy dopuszczałby związane wysokością płac robotniczych z kosztami utrzymania, jednak nie w sposób automatyczny, lecz z warunkiem, iż podwyżka płac robotniczych może być dopuszczalna, o ile wskaźnik cen utrzymania podskoczy o 5 proc., przy czym przedsiębiorcy, którzy powoływaliby się na trudności finansowe, musieliby przedstawić specjalnym komisjom odpowiednie dowody.

Jest rzeczą charakterystyczną, iż klub parlamentarny komunistów który z zagadnienie ruchomej tabeli płac i kontroli robotniczej nad stratami uczynił swą odskocznią na terenie Izby Deputowanych w czasie przemówienia premiera zachował niechętną rezerwę. Komuniści dawali w ten sposób wyraz swojemu niezadowoleniu, iż rokowania w sprawie znalezienia kompromisu toczyły się między premierem, min. pracy Ramadier, referentem kodeksu pracy socjalistą Mochem i p. Jouhaux z wykluczeniem właśnie komunistów. Debatę szczytowa nad 2 pierwszymi ustawami, wchodzącymi w skład kodeksu pracy, trwać będzie również przez kilka posiedzeń.

Minister hitlerowski w Austrii będzie się troszczył o „ochronę interesów narodowych“

Berlin, 18. 2. (R.) Niezapowiedziany przyjazd ministra Seyss-Inquarta do Berlina wywołał w tutejszych kołach politycznych zarówno niemieckich jak i zagranicznych olbrzymią sensację. Wiadomość ta trzymana była w ścisłej tajemnicy do tego stopnia, iż niektórzy urzędnicy na Wilhelmstrasse po przyjeździe ministra austriackiego nie byli jeszcze o fakcie tym poinformowani. Przyjazd ministra Seyss-Inquarta nastąpił bez żadnej ostentacji. Na dworcu powitał go radca ministerialny, przewodca grupy S. S. dr. Keppler, który zawiózł gościa austriackiego przede wszystkim do przewodcy S. S. i szefa policji niemieckiej Himmlera. Spotkanie to rozpoczęło serię rozmów, które przeprowadził Seyss-Inquart w Berlinie. O godz. 11 minister austriacki udał się do kanclerza Rzeszy, a następnie spotkał się z premierem Goeringiem oraz ministrem Ribbentropem. Rozmowy odbyły przez Seyss-Inquarta w Berlinie dowodzą, jak ważny i wszechstronny charakter posiada nieurzędowa skądinąd wizyta. Prasa niemiecka oceniła w pełni jej znaczenie i chociaż powstrzymuje się od wszelkich komentarzy, to jednak sposób opublikowania wiadomości na ten temat na naczynych miejscach pod olbrzymimi tytułami dowodzi, iż ocenia

lerowskiej będzie podobnie słaba i nieskuteczna jak reakcja dawniejsza. Powtarza się tu opinia, że rząd francuski był gotów zwrócić się wraz z Anglią do Berlina w formie energicznej, lecz zamiar ten rozbił się o opór Londynu. Minister Delbos w ciągu ubiegłych 2 dni wielokrotnie naradzał się z ambasadorem brytyjskim, ten zaś przeprowadzał długie rozmowy telefoniczne z Londynem. W rezultacie jednak okazało się, że Anglia stanowczo odżegnywała się od jakiegokolwiek akcji interwencyjnej. „Austria nie leży przecież na drodze do Indyj“ — słowem tym określa się w Paryżu stanowisko angielskie.

ona w zupełności doniosłość tego faktu. Równocześnie podają dzienniki na widocznych miejscach przemówienie wygłoszone przez Seyss-Inquarta przy obejmowaniu służby w Wiedniu. Przemówieniu temu nadaje prasa tutejsza charakter wynurzenia programowego, podając takie tytuły, jak „Służba w tradycji niemieckiej“ (Lokal Anzeiger). „Radosna Austria“ (Augsgriff) i tp. Szczególną uwagę poświęca się tu zdaniu Seyss-Inquarta, iż dopiero teraz Austria dna jest możliwość „nawrotu do jedności organizacyjnej administracji wewnętrznej“. Podkreślają tu również, że mówiąc o austriackiej służbie bezpieczeństwa Seyss-Inquart oświadczył, że „egzekutywa niemiecka nigdy nie zawiodła i nie zawiedzie“. Minister oczekuje, iż spełni ona swą służbę „w tradycji narodu niemieckiego i ojczyzny austriackiej.“ Niemiejsze wrażenie wywarł tu końcowy ustęp mowy, w którym minister zastrzegł się, iż „wypasza sobie by obecnie kłokółwiek w Austrii rościł sobie prawo do większej niż on dbałości

Niesubordynacja w armii niemieckiej

Paryż, 18. 2. Obecnie coraz częściej przedo stają się z Niemiec wiadomości o wypadkach niesubordynacji w armii niemieckiej. W Akwizgrze jeden z rekrutów nie oddał należyte go pozdrowienia feldze hitlerowskiej i został za to skazany na trzy lata twierdzy. W Donau eschingen podczas ćwiczeń rezerwy rezerwiści wyrzucili oknem młodego feldwebela. Rezerwiści, starsi żołnierze, stale wpałają w kon-

Zgon zasłużonego działacza

Stanisławów, 18. 2. Społeczeństwo żydowskie naszego miasta stoi pod wrażeniem zgonu jednego z najbardziej zasłużonych działaczy żydowskich Dra Abrahama Józefa Mayera, prezesa miejscowej Organizacji Syjonistycznej, prezesa TOZ-u oraz prymariusza Szpitala Żydowskiego w Stanisławowie. Błp. Dr A. J. Mayer już od najmłodszych lat bierze żywy udział w pracy syjonistycznej pod przewodnictwem Stan da, Gabla, Zippera, Korkisa i innych. Po wojnie światowej przeżył wojnę polsko-ukraińską, uzyskując stopień kapitana W. P. Po osiedleniu się w Stanisławowie kontynuuje pracę dla dobra publicznego. Należy do ofiarnych i cichych pracowników nie szukających rozgłosu. Opiekował się biednymi i opuszczonymi, spiesząc im nieraz z pomocą materialną. Był niezwykle lubiany i szanowany. Pogrzeb błp. Dra Mayera odbył się dzisiaj w piątek o godz. 1.30.

* * *

W Monte Carlo zmarł onegdaj błp. Michał Ulam, b. wiceprezes Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie, członek Agencji Żydowskiej.

—oo—

„Owacja“ dla reksistowskich parlamentarzystów

Bruksela, 18. 2. (R.) Na pociąg Leodium — Bruksela rzucił nieznan sprawca kamień, przy czym odłamki rozbiły szyby i zraniły dwóch parlamentarzystów reksistowskich senatora Lajeux i deputowanego Howarda. Ciężej ranny sen. Lajeux został odstawiony do szpitala.

—oo—

Stradivarius i Amati na licytacji

Londyn, 18. 2. W obecności licznych tłumów odbyły się wczoraj licytacje skrzypiec i wiolonczeli Stradivariusa oraz jednej wiolonczeli Amatego. Każdy z instrumentów był badany przez ekspertów przyczym na tych skrzypcach Stradivariusa odegrano koncert transmitowany przez radio. Wiolonczela i skrzypce Stradivariusa zostały sprzedane za 1500 — względnie 250 funtów szterlingów wiolonczela Amatego za 850 funtów, skrzypce mistrza mediolańskiego Granzino sprzedane zostały za 240 funtów. Otrzymane ceny były niższe aniżeli przewidywano.

„Liga obrony Imperium“ w Anglii

Londyn 18. 2. (L) Pod przewodnictwem lorda Wellingtona dawnego wicekróla Indyj powstało nowe stowarzyszenie pod nazwą „Ligi obrony imperium“. Założyciele słowa rzyszenia w proklamacji, ogłoszonej wczoraj, oświadczają, iż nie zamierzają organizować ruchu o charakterze wojskowym. Pragną jedynie przyczynić się do tego, by społeczeństwo brytyjskie zdało sobie sprawę z tak aktualnych obecnie spraw, dotyczących obrony narodowej.

i troskliwości o ochronę interesów narodowych.“

NOZYCAMI PRZEZ PRASĘ

„DEKOMPOZYCJA“ w O. N. R.

„Dziennik Ludowy“:

Od pewnego już czasu trwa okres ponurych nastrojów wśród różnego rodzaju oenerów, szczególnie w ONR spod znaku „Falangi“. Jeszcze parę miesięcy temu w „Falandze“ panował nastrój zdobywcy, zanosilo się na dyskrecję tej grupy, a projektem kierownictwa było zapamięć tygodnik „Falanga“ na dziennik, którego redakcję miał objąć osławiony p. Wojciech Wasiutyński. Był nawet wyznaczony termin, gdy tymczasem nadeszły różne zmiany nastrojów, koniunktura zmieniła się, sprawa legalizacji natrafiła na poważne trudności i radosny dzień musiano odwołać.

Nic dziwnego, że w łonie Oeneru zapanowało przynębnienie i t. zw. dekompozycja. Wyrazem słabego samopoczucia „Falangi“ są rozmowy między przedstawicielem „Falangi“ a „Jutrem Pracy“ i grupą „ABC.“ Jednocześnie krążą wiadomości o rozmowach między Str. Narodowym a oenerem na temat ew. powrotu „odprysków“ do starej endecji.

Jak się wydaje, w sferach ozonowych mija potrosze moda na „narodowy - radykalizm“. Wyrazem tego jest znamienny artykuł p. Zdzisława Stahla w „Gazecie Polskiej“, poświęcony atakowi na „judeocentryzm“, któremu hołduje endecja.

SZABLON, NUDA, I...

„Mercuriusz Polski“:

„Mnożą się pisma antysemityczne, coraz bardziej krzykliwe, stojące na coraz niższym poziomie. Pisma te, redagowane przez ponurych grafomanów, odciągają uwagę publiczności od zagadnień ważniejszych, sprowadzając wszystko do bojkotu żydowskich kupców-detalistów... Nie ma w tych pismach żadnej jaśniejszej myśli, żadnej inicjatywy, żadnego rozmachu. Szablon, nuda, i... obrzydzanie bojkotu.“

IRYTACJA

„Kurier Warszawski“:

Wywiad ks. kard. Hlonda w austriackiej „Reichpost“ i węgierskim „Pester Lloyd“ wywołał w Niemczech wielkie niezadowolenie. „Der Angriff“ atakuje w sposób złośliwy i urągający ks. kardynała Hlonda, stawiając czcigodnemu dostojnikowi Kościoła nieprzyjemne zarzuty, że obok religii uprawia politykę, ponieważ toruje drogę do teki ministerialnej.

W wywiadzie ks. kardynała Hlonda drażni Niemców przede wszystkim, że ks. kardynał wypowiada się za niezawisłością Austrii i za przywróceniem monarchii habsburskiej, co, zdaniem „Angriflu“ sprzeczne jest z polityką Austrii oraz interesami i losem wspólnym narodu niemieckiego“.

„My Niemcy, dosyć mamy już tego ciągłego mieszania się cudzoziemskich kardynałów do spraw narodu niemieckiego“ — kończy poirytowany autor swe wywody

URAZ CIELESKI

„Kurier Poznański“:

Leszno. Żydówka Rozenkrancowa oskarżyła kierownika pikiet Stronnictwa Narodowego p. Siudę o to, iż rzekomo dnia 29 listopada r. ub. napadł ją w składzie i pobił do nieprzytomności. Na skutek odwołania się p. Siudy od zasądzonego wyroku, wydanego przez Starostwo Powiatowe w Lesznie, odbyła się 16 bm. rozprawa przed tutejszym Sędziem okręgowym, który wyrok Starostwa powiatowego uchylił, uwalniając p. Siudę od winy i kary.

Rozprawa wykazała nie tylko bezpodstawność zarzutu, ale nadto ujawniono na podstawie zeznań świadków Wł. Ratajczyka z Leszna i Stelmacha z Rydzyny, iż Żydówka sama napadła p. Siudę, zadając mu uraz cielesny.

50 posłów żąda od Chamberlaina zwiększenia imigracji żydowskiej do Palestyny

Londyn, 18. 2. (Palkor) Jak się Palkor dowiaduje, deputacja posłów Izby Gmin, która interweniowała wczoraj u premiera Chamberlaina w sprawie przyspieszenia rozwiązania kwestii palestyńskiej i zwiększenia imigracji

żydowskiej do Palestyny składa się z 50 posłów. Podczas konferencji u premiera Chamberlaina wygłosili przemówienie posłowie Archibald Sinclair, płk. Weedgwood kapitan Cazalt i inni.

Czechosłowacja zaniepokojona wypadkami austriackimi

Wiedeń, 18. 2. (D) Do Wiednia przybyło z całej Europy wielu dziennikarzy. Koła polityczne wykazują duże zainteresowanie dalszym rozwojem sytuacji, a w szczególności deklaracją Hitlera w stosunku do Austrii, która ma być ogłoszona w jego mowie programowej 20 lutego.

Przedstawiciele kół włoskich zachowują nadzwyczajną powściągliwość w swoich poglądach i w ocenie nowo wytworzonej sytuacji politycznej. Stanowisko Włoch uważane jest w Wiedniu jako okazywanie desinteresu wzrostem wpływów niemieckich w Austrii i tłumaczone jest z jednej strony ich obecną słaabością, z drugiej strony pewnymi zobowiąza-

niami do Niemiec, będącymi wynikiem ich współpracy w ramach osi Rzym—Berlin. — Koła poinformowane wskazują, że ustosunkowanie się Francji do problemu austriackiego, ma charakter platoniczny, o czym najlepiej świadczy powściągliwe stanowisko obu tych państw wobec ostatnich wydarzeń.

W kołach czeskich ostatnie wydarzenia wywołały ogromne zaniepokojenie. W kołach tych kursuje wersja, iż w toku ostatnich rozmów austriacko-niemieckich miano żądać od Austrii, radykalnej zmiany stosunków z Czechosłowacją.

Bandyta Maruszczyko przewieziony do Warszawy

Warszawa, 18. 2. (A.) Dziś rano pod konwojem czterech policjantów przywieziono z Wadowic groźnego bandytę Maruszczykę, kompana osławionego bandyty Kaszewiaka. Na dworcu głównym zebrali się dość licznie publiczność. Maruszczyko odpowiadać będzie za swe

przestępstwa przed Sądem Okręgowym w Warszawie, gdzie rozprawa rozpocznie się we wtorek 22 bm. W sobotę i poniedziałek bandyta uda się do sądu, gdzie za zezwoleniem prokuratora przegladnie akta swej sprawy.

Ruch w Sejmie

Warszawa 18. 2. (A) Obrady Sejmu skończyły się wczoraj późną nocą a mimo to dziś już o godz. 8.30 rano panował w Sejmie duży ruch ze względu na zwołane w tym terminie plenarne posiedzenie Koła parlamentarnego Ozonu. Porządek dzienny posiedzenia koła obejmuje, jak wiadomo, uzupełniające wyборы do zarządu koła. W zarządzie, jak wiadomo, wakują dwa stanowiska przewodniczącego, po zrzeczeniu się stanowiska przez posła Świdzińskiego i miejsce członka zarządu po zrzeczeniu się posłanki Prystorowej. Posiedzenie Koła trwało do godziny 10 i z powodu rozpoczynającego się o godzinie 1-szej posiedzenia Sejmu zostało przerwane i odroczone do wieczora.

Sejm przystąpił do rozpatrywania budżetu ministerstwa oświaty. Do głosu zapisało się przeszło 40 mówców. Obrady więc przeciągnęły się do późnej nocy. W senacie komisia budżetowa zakończy dziś dyskusję, szczególnie rozpatrując ostatni dziś preliminarz a mianowicie budżet ministerstwa skarbu.

Walne zebranie Banku Polskiego

Warszawa 18. 2. (A) Dziś o godzinie 10 rano odbyło się doroczne walne zebranie akcjonariuszów Banku Polskiego. Zebraniu przewodniczył i zagaił je prezes Banku dr Władysław Byrka. Bilans instytucji emisyjnej oraz sprawozdanie z działalności za r. 1937 wykazują znaczną poprawę na polskim rynku pieniężnym.

Ogólna suma bilansowa Banku Polskiego wynosi w r. 1937 zł 1,758.225.575.23 czysty

Notowania giełdy warszawskiej

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 18. 2. (A) Dzisiejsze notowania giełdy warszawskiej (zamknięcie kursów):

Akcje: Bank Polski 117½, Zyrardów 72½—73, Węgiel 31½, Ostrowieckie 55½, Cukier 36½, Staruchowice 39½, Lilpop 63.

Tendencja niejednolita.

Papiery procentowe: 3% inwestycyjna I. em. 82, II. em. 82½, 4% dolarowa 43½, 5% konwersyjna 68½, 4½% wewnętrzna grube odcinki 55, drobne 64½, 4% konsolidacyjna grube odcinki 67½, drobne 66½.

Tendencja niejednolita.

Kto wygrał na loterii?

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 18. 2. (A.) Dziś padły następujące większe wygrane:

5.000 stała wygrana dzienna na nr. 101347
10.000 na nr. 122380, 159635, 106600
5.000 na nr. 146960
2.000 na nr. 30766, 67103, 133479, 147939
1.000 na nr. 21593, 29442, 66511, 129046, 144317.

zysk zaś 8,1 miliona. Zgodnie z postanowieniem statutu Banku skarbu państwa jako udział w zyskach otrzymał 20.000.

—00—

Konfiskaty prasowe w Warszawie

Warszawa, 18. 2. (A.) Dzisiejsza cała prasa endecka popołudniowa została skonfiskowana w związku z wiadomością o zawieszeniu Dziennika Wileńskiego.

Zgeneralicją na audiencji u marszałka Smigłego-Rydza

Wrażenia dziennikarza

W pałacyku przy ul. Klonowej. — Jasne saloniki pełne cennych dzieł sztuki. — Raport i pogawędka bez szablonu. — Jak to było pod Rarańczą. — Marsz. Smigły-Rydz też pisał pamiętniki... — Gdy artylerzysta fotografuje, to się nie spieszy

(—) Korespondent „Dziennika Poznańskiego“, p. J. Chołodziński, który miał sposobność towarzyszyć delegacji złożonej z generałów i wyższych oficerów podczas audiencji u Marszałka Smigłego-Rydza, w ten sposób opisuje swoje wrażenia:

— Zawód dziennikarski, to dziedzina dająca wiele wrażeń i niezatartych wspomnień z faktów, w których się brało osobisty udział reprezentując swoją gazetę. Nie wielu z nas może poszczycić się udziałem w uroczystościach o doniosłości państwowej. Niżej podpisanemu było danym być świadkiem specjalnej audiencji, na jakiej Marsz. Smigły-Rydz, przyjął delegatów kół pułkowych Związku Legionistów pp. gen. Zająca, sen. gen. Zarzyckiego, gen. Malinowskiego i in., którzy przyszli w imieniu legionistów złożyć Naczelnemu Wodzowi wyrazy żołnierskiego przywiązania i czci oraz podziękować za udział Pana Marszałka w odbywających się uroczystościach w dwudziestą rocznicę przejścia pod Rarańczą.

Naprzeciw bramy prowadzącej do Belwedera widnieje wylot ul. Klonowej. Zaraz na lewo nieco w głębi rysują się ściany białego pałacyku będącego prywatnym mieszkaniem Marsz. Smigłego Rydza. Przy bramie wjazdowej czuwa posterunek żandarmerii zamykający wstęp ciekawskim. — Betonowym chodnikiem zbliżamy się za delegacją do pałacu. Przed wejściowymi drzwiami chodzi tam i z powrotem plutonowy żandarmerii, który bystrym spojrzeniem lustruje sylwetki, nas cywilów. Po chwili otwierają się drzwi pałacyku i adiutant Pana Marszałka uprzejmym gestem zaprasza do środka. Wchodzimy, starając się stąpać jak najciszej. Spokój obszernego holu zakłóca szelest kroków.

Ogarnia nas miły nastrój. Gdy na ulicy przejmujemy zimno, tu otacza nas miłe ciepło. Na przeciw obszernego wieszaka na palta, tuż przed oknem po lewej stronie widzimy siodło srebrem kute z inicjałami Marszałka Smigłego, które to siodło wraz z koniem, czystej krwi arabelem, otrzymał od oficerów wojska polskiego. Po przez hol biegnie szeroki „chodnik“ i kryje się w korytarzach biegnących symetrycznie w pałacyku. Gdy wszyscy rozebraliśmy się i stwierdziliśmy, że nasze krawaty znajdują się na właściwym miejscu, i że włosy przybrały ludzki wygląd, udajemy się prowadzeni przez adiutanta do salonów, gdzie Pan Marszałek przyjmuje na audiencji delegację generalicji i wyższych oficerów.

Obszerny salonik utrzymany jest w kolorze seledynowym. Prosto tonie w promieniach słońca. Robi się na duszy dziwnie, radośnie i wesole. Serce bije w szybszym rytmie. Nic dziwnego, za chwilę staniemy przed Marszałkiem Polski. Generalicja zajmuje miejsce i w skupieniu czeka na przybycie Naczelnego Wodza. Dziennikarzowi nie wolno tracić czasu, to też uważnie przyglądam się wszystkiemu w około, starając zapamiętać wszystkie najdrobniejsze nawet szczegóły.

Na wyfroterowanej do połysku posadzce leży puszysty dywan dostosowany kolorem do mebli w stylu Ludwika, pokrytych niebieskim brokatem. Na ścianach dużo obrazów, dzieła sztuki malarskiej.

Jeden obraz zwrócił moją uwagę. — Twórca podpisał się czterema sylabami, o ile mnie pamięć nie zawodzi, brzmią one: „Ma-Ta-Ka-Te“. Obraz wykonany akwarelą i przedstawia pejzaż. W tej chwili otwierają się drzwi i do salonu wchodzi Marszałek Smigły Rydz. Wszyscy

prężą się, schylając głowę przed Naczelnym Wodzem.

Pan Marszałek Smigły Rydz z uśmiechem wita obecnych i przyjmuje raport od gen. Zająca. Po czym zamienia serdeczne uściski dłoni, nie pomijając nikogo. Na twarzy Pana Marszałka widać prawdziwą radość na widok swych żołnierzy. Stojąc w złotych promieniach słońca, uśmiecha się do tych, którzy przyszli Mu złożyć swój hold. Na widok roześmianej twarzy Pana Marszałka i my uśmiechamy się. Jesteśmy pod urokiem wielkiego ducha i siły Marszałka Smigłego Rydza. Zaczyna się serdeczna pogawędka, której podobnej nie będziemy nigdy świadkiem w podobnych okolicznościach na całym świecie. Nie ma sztucznych konwansów i etykiety. Panuje swoboda i radość.

Naczelnny Wódz rozpytuje się generałów o szczegóły potyczki pod Rarańczą, przy czym specjalny nacisk kładzie na informacje dotyczące warunków atmosferycznych i sposobów zaprowiantowania oddziałów II-ej Brygady. Oficerowie informują Pana Marszałka dokładnie o przebiegu przejść od chwili wypowiedzenia posłuszeństwa władzom austriackim. Pan Marszałek rozpytuje się o przebiegi poszczególnych walk. Ciekawi Go, co porabiają koledzy pułkowi z II-ej Brygady. Pamięta wszystkie nazwiska. Po dłuższej rozinowie na tematy wojen sprzed dwudziestu laty, Pan Marszałek zaprasza do przyległego saloniku na papierosa. Wchodzimy.

Salonik nieco mniejszy. Ściany pomalowane

na czerwono o przyjemnym odcieniu. Na środku pokoju stoi stół o wypolerowanym blacie. Na nim szkatułka z papierosami, ulubiony gatunek Pana Marszałka, po bokach popielniczki malachitowe. Pośrodku stołu leży pamiątkowa księga, na której kartkach widnieją nazwiska najwybitniejszych osobistości nie tylko polskich ale i zagranicznych. I tu na ścianach wiszą obrazy przedniejszych malarzy. Niebieskie kłęby dymu papierosów snują się w górę. Ciszę przerywa trzask migawek fotograficznych.

Dostojny Gospodarz ciekawy jest losów wielu pamiętników pisanych w większej mierze przez szeregowców oraz listów z frontu pisanych do rodzin. Niestety, jak wynika z odpowiedzi gen. Malinowskiego, wiele pamiętników posiadających dużą wartość historyczną zaginęło w wojennej zawierusze.

— I ja pisałem — mówi Pan Marszałek — pamiętniki. Zabierałem się do tego kilka razy, lecz nie doprowadziłem ich do końca. Tak jak wielu innych — kończy z uśmiechem.

— Rozwój obecny techniki — mówi dalej Pan Marszałek — a szczególnie fotografii stwarza duże możliwości gromadzenia prawdziwych dokumentów o wartości historycznej. Niestety — stwierza Pan Marszałek — w szeregach legionów mało było fotografów. A szkoda, bo odczuwa się brak tych fotografii. Radio z aparatem Stilla, płyty gramofonowe ułatwią spisującym teraz historię, pracę.

Niestety czas szybko mija, trzeba pożegnać Pana Marszałka, a tak się nie chce. — Chciałoby się zostać dłużej, by móc bez przerwy patrzeć na sylwetkę Naczelnego Wodza, który Swym urokiem i bezpośredniością każdego bierze za serce.

Już trzeba wyjść. Pan Marszałek ulega prośbie i pozwala sfotografować się wraz z generalicją. Gdy speszonemu fotografowi nie udaje się, Pan Marszałek śmiejąc się — mówi, że nic dziwnego, bo artylerzysta nigdy się nie spieszy. Fotograf był w artylerii.

Wychodzimy, unosząc w sercach dziwne uczucie tak radosne, że nie sposób jest je opisać. Oddalając się od pałacyku, oglądamy się za siebie z nadzieją, że może zobaczymy jeszcze raz Następcę Wielkiego Marszałka Piłsudskiego.

„Musiałem tak postąpić, ale inaczej to sobie wyobrażałem“

Charakterystyczne oświadczenie kanclerza Schuschnigga

Wiedeń 18. 2. (K) Na zebraniu przywódców frontu ojczyźnianego, na którym doszło jak już donieśliśmy, do scen bardzo burzliwych, wygłosił kanclerz Schuschnigg przemówienie, w którym m. in. powiedział:

— Nie mogłem inaczej postąpić, długo sta wiałem opór. Inaczej wyobrażałem sobie rozwój wypadków w Austrii.

Słowa te wywołały olbrzymie poruszenie, ale kanclerz Schuschnigg nie dopuścił do żadnej dyskusji.

Unia celna i militarna Austrii i Trzeciej Rzeszy

Wiedeń, 18. 2. (K). „United Press“ donosi: W godzinach konferencji z Hitlerem, w której wzięli też udział minister spraw zagranicznych von Ribbentrop i poseł austriacki Tauschitz, złożył nowy austriacki minister spraw wewn. Seyss Inquart sprawozdanie kanclerzowi Rzeszy o obecnej sytuacji politycznej w Austrii. Omówiono też wytyczne dalszej polityki, normującej stosunki między Austrią a Trzecią Rzeszą. Ustalono przede wszystkim podstawy „pokoju prasowego“ między obu krajami.

Po przyjeździe do Berlina miał Seyss Inquart dłuższą konferencję z Himmlerem, szefem Gestapo.

Wedle informacji zaczerpniętych z kół miarodajnych ma dzieło porozumienia austriacko-niemieckiego być ukoronowane unią celną, którą przeprowadzi się już w najbliższych miesiącach oraz unią militarną.

Kanclerz Schuschnigg

Do frontu ojczyźnianego ma się włączyć nielegalną austriacką organizację S. A.

Onegdaj przedstawił Hitler nowego austriackiego ministra spraw wewnętrznych czołowym osobistościom niemieckiego życia politycznego oraz członkom rządu niemieckiego.

HENRIK HELLER

Copyright by Gustie von Ujj, Wien III

Kobieta między Pittsburgiem a Baku

39)

Przekład autoryzowany

Streszczenie

dotychczasowych rozdziałów:

Adwokat salzburski Dr Fryc Graumann porzuca żonę i córeczkę, i ucieka ze swą przyjaciółką, skrzypaczką węgierską Jolą Kiss. Za sprawą kuzynki swojej, divy filmowej Alicji Pfann, Irena poznaje na koncercie Toscaniniego — Szweda Axela Sunina, międzynarodowego fabrykanta broni. Mąż jej po kilku tygodniach wraca do Salzburga, zjawia się u żony i prosi ją, by mu przebaczyła. Irena jednak nie może zapomnieć krzywdy jej wyrządzonej... Na drugi dzień po tej rozmowie Axel Sunin wyznaje Irenie swą miłość. Irena jest pod urokiem Sunina, mimo to jego wyznanie wprawia ją w stan głębokiej rozterki duchowej.

Podczas przechadzki w ogrodzie Irena zawiera znajomość z dawną przyjaciółką jej męża, Jolą Kiss, którą dr. Graumann też już zdołał porzucić. Jola informuje Irenę, że dr. Graumann zaleca się teraz do młodzieńczej, niespełna 18-letniej córki dyrektora Kasy oszczędności Haussa. Radzi też Irenie, by poszła wieczorem do teatru i obserwowała łożę dyr. Haussa. Przekonawszy się naocznie, że informacja Joli Lyly prawdziwa, Irena po dłuższej walce wewnętrznej udaje się do Sunina, prosząc go, by ją zabrał z sobą w dalszą podróż w charakterze sekretarki.

Ale teraz jest inaczej, dawne problemy są teraz barierą, którą łatwo można przeskoczyć, muru, który teraz przed nią leży, przebić nie można. Można walczyć z rywalką, nawet z rywalką znacznie silniejszą, ale tutaj nie ma mowy nawet o innej kobiecie. Axel dochowuje jej przez czas umówiony wierności i jest dla niej stale czuły, realizując swój program z lekką dokładnością człowieka, który zdaje sobie sprawę z tego, że najłżejsza zmiana w programie skończyć się może chaosem. W najbliższym czasie wyjedzie do Rosji, na jego biurku piętrzą się groźnie depeche, będzie ciężko pracował, dni jego wypełnią męczące konferencje, będzie walczył, intrygował i przekupywał ludzi wpływowych. Walczyć będzie o władzę i o pieniądze i prawdopodobnie nie będzie miał czasu dla nowej kobiety.

Irena wydobyła się wreszcie z głębokiego fetelu jak gdyby z konfesjonatu i z przykrym uczuciem wstępu wewnętrznego ogląda w lustrze zrozpaczoną głodną twarz kobiety, która poniosła klęskę, ponieważ nie umie walczyć. Za drzwiami słyszy jakieś głosy, ma jeszcze kilka minut, by pudrem usunąć z twarzy ślady walki wewnętrznej, gdy Sunin wszedł do pokoju ze swym sekretarzem.

— Czy przeskadzamy? — spytał o odciepu grzecznie (czyż nie wszedł bowiem do salonu dzielącego jego sypialnię od sypialni Ireny?) — czy otrzymałaś pocztę?

— Nic szczególnego — informuje Irena, a ponieważ nie ma przy sobie torebki, wsuwa list

poza dekolt sukni, nie chce, by Axel zauważył ślady łez na kopercie, której adres został całkiem zamazany. — Otrzymałam list od służącej.

Sunin zauważył białą kopertę, a teraz patrzy się w twarz Ireny. Jego skośne oczy zwały się do małej szpary, chuda obca twarz ma na sobie znowu niezbadaną maskę wojowniczego mongola. Nagle Irena odczuła straszliwą ciszę w pokoju, przerywaną tylko tykaniem zegara na biurku i dochodzącym z ulicy głośniekiem. Francis niezyciowymi oczyma patrzy na młodą kobietę. Jego gładka spokojna twarz biała angielskiego dostała jak gdyby rysę, spoza której wygląda człowiek niecierpliwy i przepracowany. Co się stało, co się stało? Serce Ireny bije przyspieszonym tętnem. Czego chce Axel — po co zabrał ze sobą sekretarza?

Za pięć minut już wie wszystko — Sunin musi wyjechać. Do Moskwy, Key miał rozmowę telefoniczną z Rosjanami i dowiedział się mnóstwa rzeczy w sprawie przesuniętych terminów konferencji — chodzi tu zdaje się o manewr jakiejś grupy angielskiej — w każdym razie Sunin musi jaknajprędzej wyjechać. Jutro rano wyjeżdża aeroplanem naprzód do Warszawy, tam wsiądzie albo na pociąg, albo też prywatnym aeroplanem polecą dalej.

Powoli Sunin się ożywia, a Key patrzy też teraz bardziej uprzejmie na Irenę. A ona milczy, obawiając się, że nieposłuszne jej woli pytanie może ją zupełnie zdradzić.

— Niech diabeł porwie Moskwę — odezwał się Axel ze zdenerwowaniem. Ale wnet się roześmiał kącikami ust — dość nadrczyliśmy się już naftą z Baku, nieprawdaż Key? Mieliśmy jeszcze nadzieję, że uda się nam wywalczyć jeszcze kilka spokojnych tygodni. Nie powinnaś na nas się gniewać, Ireno, raczej powinnaś nas żalować. Ale dziś pozwolimy sobie jeszcze na wesoły wieczór, proszę cię, decyduj sama, dokąd mamy pójść.

— Pozostaniemy w domu.

— W domu? Ależ nie, a możebyśmy poszli do opery?

— Jeśli jutro tak rano — chciałabym cię bardzo odprowadzić na lotnisko, jeżeli nie masz nic przeciwko temu — zadziwiająco gładko zaczęła mówić

Po kilku minutach dyskusji Axel zgodził się oświadczając, że ma wyrzuty sumienia i dlatego chce Irenie przygotować przynajmniej uroczyste pożegnanie. Będzie więc wspaniała kolacja z kwiatami i szampanem i ze wszystkim co do rzeczy należy. — Niech ten ostatni wieczór pozostanie nam wszystkim w dobrej pamięci — powiedział — Key, pan zostaje z nami?

— Serdecznie dziękuję — sekretarz się uklonił — ale bardzo żałuję...

— Pan zostanie z nami — powtórzył Sunin, a Francis już się więcej nie sprzeciwiał.

Potem nastąpiła ta zapowiedziana wielka ko-

lacja. Irena zjawiała się w importowanym modelu paryskim, w sukni czarno-białej, podkreślającej linię i o efektownej prostocie. Włożyła bransoletkę i łańcuszek z trzema diamentami, uczesał ją fryzjer hotelowy, który bardzo się namęczył, zanim dał sobie radę z jej opornymi włosami. Ten wysilek się jednak opłacił, bo Irena cudownie wygląda, a mężczyźni, obok których przechodził, kierując się do białej złotej sali w restauracji hotelowej, patrzą na nią z podziwem. Siedzi potem przy stole odseparowanym od reszty sali, podziwiając z kunsztownym przepychem zainacenicowany układ kwiatów fioletowych. Key je zamówił, „bo pani mi raz powiedziała, że fioleto jest ulubioną barwą pani“.

Oto — stwierdza Irena w swych myślach — fiołki parmeńskie! Jak ongiś w przedziale kolejowym Lixl. Na początku i na końcu fiołki parmeńskie... Z dziesięciu podanych półmisek bierze odrobinę, przysłuchując się obu panom, którzy wytężają swe siły, by wyrwać swą milczącą towarzyszkę z zadumy. Oba z przestrachem tu i ówdzie konstatają, że rozmowa mimo wszystko zahacza wciąż o interesy. Zdaje się, że dynamiczna energia Sunina musi znaleźć jakieś ujście, że jest naladowany projektemi jak granat ołowiem, ale pije sa dużo w przeciwieństwie do Key'a, korzystającego z darów bożych z ostrożnością człowieka, który za wszelką cenę chce pozostać trzeźwym. Ten Key jest głupi, szampan jest dobry i potęguje nastrój. Muzyka jest wzruszająca, a wspomnienia będą zawsze, zawsze niezwykle silne. Nie wszystkie kobiety mogą o sobie powiedzieć, że ich wspomnienia pod naporem czasu nie tracą na swym blasku. Cóż ma Mina? I co mają przyjaćki Ireny? Axel zachowa pełną blasku aureolę, jego osobistość usunie się w dal być może nieściągającą, ale wspomnienie nigdy nie spowszednieje.

— Key odprowadzi cię jutro na pociąg, Ireno — odezwał się człowiek, który dziś siedział jeszcze tak blisko, a jutro stanie się nieosiągalny. — Mam wrażenie, że jestem uciekającym defraudantem. Nie mogę się pogodzić z tym, że ja naprzód odjadę i pozostawię cię w obcym mieście.

Irena broni się, nie chce, by Key dla niej pozostał, byłoby rzeczą śmieszną gwoździ zwykłej uprzejmości obalić cały ustalony program podróży. Sunin napewno bardziej potrzebuje swego sekretarza, a ona go absolutnie nie potrzebuje. — Odjadę w godzinę po twym odjeździe. Pożegnaj was obu na lotnisku, a stamtąd udam się od razu na dworzec kolejowy.

— Czy nie masz krewnych we Wiedniu?

— Mam tutaj szwagra — odpowiada chłodno — nie mam jednak czasu dla niego, bo w domu mnie oczekują.

(C. d. n.)

Ludendorff — twórcą reżimu bolszewickiego w Rosji

50 milionów marek w złocie otrzymał Lenin od generalicji niemieckiej

Główny importer bolszewizmu

(n) Jest rzeczą powszechnie znaną, że choć dzisiaj Niemcy w sposób tak bezwzględny zwalczają Sowiety i komunizm, to jednak nie kto inny, lecz właśnie politycy niemieccy głównie przyczynili się do powstania ustroju sowieckiego, na terenie dawnej carskiej Rosji. Po śmierci Ludendorffa wspominało o tym, że on właśnie pełnił funkcję głównego „importera” bolszewizmu. Obecnie organ niemieckiej socjalnej demokracji ukazujący się w Paryżu „Neuer Vorwärts”, ogłasza bardzo ciekawe rewelacje, ilustrujące w całej pełni rolę niemieckiego sztabu generalnego w powstaniu reżimu bolszewickiego.

Bez Ludendorffa nie byłoby Sowieców

W pierwszym rządzie należy sprostować twierdzenie, jakoby Ludendorff sam wpadł na pomysł przetransportowania przywódców bolszewickich z Szwajcarii do Rosji, aby przy ich pomocy obalić rząd Kiereńskiego, który sympatyzował z Ententą. W rzeczywistości plan ten pochodził od rosyjskiego socjal - demokracji, dra Helflanda. Helfland znany był w kołach niemieckiej socjal - demokracji pod pseudonimem „Parvus”, a pod czas wojny zajmował stanowisko zdecydowanie proniemieckie. Plan swój przedłożył Helfland Ludendorffowi, który go aprobował. Właściwym wykonawcą tego planu był członek zarządu związków zawodowych, Wilhelm Janson, Szwed z urodzenia, który zebrał przywódców bolszewickich z Leninem i Zinowiewem na czele i w zapłombowanym wagonie kolejowym przewiózł przez Niemcy do Rosji.

Jest w każdym razie faktem bezspornym, że bez zgody Ludendorffa, plan ten nigdy nie byłby został wykonany. Gdyby nie aproba b. kwatermistrza armii cesarskiej, nigdy nie byłoby rewolucji bolszewickiej w Rosji.

Na wyraźne życzenie sztabu generalnego..

Przy tej sposobności warto nadmienić, iż jeszcze 17 lat temu, bo w styczniu 1921, u-

kazał się w berlińskim „Vorwärtsie” artykuł znanego socjalistycznego teoretyka, Edwarda Bernsteina, który twierdził, że może na podstawie dokumentów udowodnić, iż po upadku carystu niemiecki sztab generalny nie tylko przetransportował Lenina i innych działaczy bolszewickich do Rosji, ale też zapatrzył ich w pokaźne sumy pieniężne dla finansowania propagandy bolszewickiej wśród rosyjskich żołnierzy i marynarzy, oraz dla zorganizowania buntu przeciwko rządowi Kiereńskiego.

Jest rzeczą znaną — pisał Bernstein — że właśnie rząd niemiecki, na wyraźne życzenie sztabu generalnego, pozwolił Leninowi i jego towarzyszom na przejazd przez Niemcy w zapłombowanych wagonach, aby umożliwić im wszczęcie agitacji w Rosji. Fakt ten został dopiero ostatnio na nowo potwierdzony przez generała Hoffmanna, który był głównodowodzącym armii niemieckiej na froncie wschodnim i który w Brześciu prowadził rokowania pokojowe z bolszewikami. Można mieć różne zapatrywania na to, czy socjaliści mają prawo przyjmować dobrodziejstwa z takich źródeł. W każdym razie jednak z tym wydarzeniem łączy się ściśle inne jeszcze, które należy wyświetlić.

Niewiarygodne sumy: 50 milionów marek

Lenin i jego towarzysze — pisze dalej Bernstein — otrzymali od rządu niemieckiego duże sumy pieniężne, dla popierania agitacji w Rosji. Dowiedziałem się o tym jeszcze w grudniu 1917 r. Przez mego przyjaciela zwróciłem się do pewnej osoby, która piastowała wysokie stanowisko i ze względu na swój urząd musiała o tych sprawach być dokładnie poinformowana. Otrzymałem wówczas odpowiedź potwierdzającą wyżej przytoczone fakty.

Wówczas jednak nie mogłem jeszcze stwierdzić, jak duże były owe sumy pieniężne, ani kto odgrywał rolę pośrednika między rządem niemieckim a Leninem. Dziś jednak dowiedziałem się i to ze źródeł najzupełniej miarodajnych, że chodziło o bardzo poważną, wprost niewiarygodną kwotę, bo ponad 50 milionów marek złotych. Wobec tego Lenin i jego towarzysze nie mogli mieć naj-

mniej w wątpliwości, z jakiego źródła te pieniądze pochodzą.

Lenin chciał zapewnić zwycięstwo Niemcom

Jedną z konsekwencji tego był pokój zawarty w Brześciu. Generał Hoffmann, który rokował tam z Trockim i innymi bolszewickimi delegatami, miał wobec nich, rzecz jasna, bardzo silne argumenty, co zresztą dał im najwyraźniej odczuć.

W owym artykule Bernstein bardzo dobitnie podkreśla, że Lenin i jego towarzysze, nie mogli przytoczyć na swe usprawiedliwienie argumentu, jakoby wzamian za uzyskane pieniądze Niemcy nie mogli liczyć z ich strony na żadne przysługi. W rzeczy samej bowiem Niemcy zdobyły czego tylko chciały od Lenina, poprzez pokój brzeski. A jeśli potem armia niemiecka została pobita, stało się to wbrew woli Lenina. Lenin bowiem czynił wszystko, by zapewnić zwycięstwo wojsku niemieckiemu. Dopiero armia amerykańska pokrzyżowała polityczne plany niemieckiego sztabu generalnego i Lenina.

Gdyby nie Ameryka...

Kiedy Lenin podejmował pieniądze w niemieckim sztabie generalnym, nie mógł przewidzieć tej decydującej roli, jaką odegra wojsko amerykańskie we wojnie światowej. Gdyby nie Ameryka, Niemcy byłyby wojnę wygrały, a wówczas nie tylko nie doszłoby do rewolucji w Niemczech, ale i Rosja zostałaby rozszarpana w kawały, a niemiecki sztab generalny dzierżyłby prawdziwą władzę nad Europą.

Bolszewicy nie wszczęli procesu

Tak więc Bernstein wytoczył Leninowi zarzut, że był zdrajcą własnej ojczyzny i zdrajcą demokracji. W swoim wspomnianym artykule Bernstein wzywa przywódców bolszewickich, aby mu wytoczyli proces albo przed sądem niemieckim, albo przed komisją międzynarodówki socjalistycznej, jeśli uważają że jego oskarżenie mija się z faktycznym stanem rzeczy. Bolszewicy jednak zadowolili się tylko stekiem obelg, ale procesu Bernsteinowi nie wytoczyli.

L. GASTON

PAN Z AUTEM

Wielki, niebieski samochód zatrzymał się na chwilę przed tarasem międzynarodowego hotelu w Monte Carlo. Jedna z dam siedzących samotnie przy stoliku, zerwała się i pobiegła aż do schodów. Pochyliła się w dół, by lepiej przyjrzeć się luksusowemu cacku. Potem wróciła do swojego stolika i przywołała gwałtownie kelnera.

— Proszę zanieść tę kartę wizytową właścicielowi samochodu, który zatrzymał się na dole — przed tarasem.

Kelner z dyskretnym uśmiechem ujął w palce kartonik i poszedł spełnić polecenie eleganckiej damy. Pochylił się dyskretnie nad gazetą, postanawiając obserwować „awanturę”. Za chwilę, jakiś tegi, barczysty jegomość podszedł do stolika eleganckiej damy i przedstawił się, zdradzając niedwuznaczne zakłopotanie.

— Arturo Tessani — powiedział przyciszonym głosem. — Czym mogę pani służyć?

Elegancka dama schwyciła go za grube ręce.

— Ach, więc to pan? Jakże się cieszę, że pana nareszcie odkryłam! Nie uwierzy pan, jaka jestem szczęśliwa, że pana nareszcie spotykam!

Tessani przyglądał się swej Interlokutorce w osłupieniu. Nie miał pojęcia o co chodzi. Widać to było z jego ruchu, z całego jego zachowania się wobec tej pięknej kobiety.

— Mój Boże — mówiła szybko dama — mój Boże, jakże się cieszę. Ale, pan, jak widzę naprawdę nie bardzo mnie sobie przypomina? Tak! Na pewno!

— W samej rzeczy, hm — mruknął znowu pan Tessani.

— No, naturalnie. Taki kawał czasu. Zaraz, to przecież już będzie prawie sześć lat! Mój Boże, można zapomnieć tym bardziej, że byłem wtedy taką małą dziewczynką! Jeżeli pan sobie życzy, to panu przypomnę wszystko po kolei! Dobrze? Doskonale! Więc zaczynam!

— Nazywam się Celina Langes. Przed sześciu laty byłem skromną stypendystką. Przyjechałam na tydzień do Monte Carlo, by wystąpić kilkanaście razy w roli skromnej chórzystki. Miałam trochę pieniędzy w kieszeni i postanowiłam zaryzykować. Mój Boże, przecież tylu ludzi postępuje w ten sposób! Czyż można się dziwić młodzieńczej,

glupiutkiej dziewczynce? O! O! Wkradłam się do kasyna i zasiadłam przy stole gry. Obserwowałam przez dłuższy czas przebieg tych „zawodów o majątek”. I postawiłam wszystko, co miałam na jeden numer! I naturalnie przegrałam! Przegrałam wszystko! Niech pan sobie wyobrazi — wszystko, a w hotelu czekał na mnie rachunek. Balałam się ogromnie. Postanowiłam jednak udać się do dyrektora i wyjawić mu wszystko. Niech się potem stanie co chce. Może mnie nawet każe aresztować? Z sercem bijącym udamam się do pokoju dyrektora hotelu. Stałam przed nim drżąca i słowa nie mogłam z gardła wydobyć. Dyrektor przywitał mnie z uszanowaniem. Potem wręczył mi sporych rozmiarów kopertę. W kopercie były pieniądze. „Od kogo to?” — zapytałam z wypiekiem na twarzy. „Nie mam pojęcia” — odpowiedział ze śmiechem. — „Był tu u mnie przed kilku ma minutami jakiś dzentelmen. Nie znam go zupełnie! Wręczył mi pieniądze i powiedział — to dla tej chórzystki, która mieszka w pańskim hotelu! Widziałem tylko, że wsiadł do eleganckiego niebieskiego wozu marki „Hispano”. Prosiłam go o szczegóły. Nie wiedział nic poza tym, że na chłodnicy samochodu umieszczony był mały, śliczny arlekin. Po tym arlekinie poznałam dziś pański samochód.

Arturo Tessani był wniebowzięty.

— Rozumiem — odpowiedział — rozumiem. —

Zna się na rzeczy

Przewodnik: A to jest zamek Karola Wielkiego.

Turysta: Ciekawy jestem, dlaczego go zbudowano tak daleko od kolei?

Nad stawem

Policjant: Panie, tu nie można kąpać się, zapłaci pan karę.

— Ja nie kąpię się, ja tonę.

— A no, to co innego.

Wątpliwości

Spożykają się dwie kумы.

— Moja pani Kierzputowska, czemu paniusia taka smutna?

— Droga pani, mam przecucie, że się moje mu mężowi sprzykrzyłam...

— Skądże te przykre myśli w panińej głowie?

— A, bo jak wyszedł z domu temu trzy lata, to jeszcze nie powrócił!

Nic nowego

— Słyszałeś, że została wynaleziona maszyna, dzięki której można stwierdzić, kiedy ktoś kłamie.

To nic osobliwego, z taką maszyną jestem już od 13-tu lat ożeniony.

Rady dla palaczy

— Nigdy nie powinno się papierosa dwa razy zapalać.

— Masz rację, są jednak papierosy, których nie powinno się nawet raz zapalać.

Jedyna okazja

Pewien popularny reporter idąc późną nocą przez most, spostrzega jakiegoś jegomościa, siędzącego okrakiem na balustradzie.

— Co pan tu robi?

— Chciałbym skoczyć do Wisły, ale waham się jeszcze!

— Niech pan nie waha się — ani sekundy dłużej — woła reporter — jeżeli chce pan jeszcze zdążyć do rannego wydania!

Nowoczesna bajka

Kalif (z 1000 i jednej nocy): — Niech mi tu przyniosą dywan latający!

Służący: — O panie, zabrali go wczoraj z powodu niezapłacenia ostatniej raty.

Jest pani bardzo miłą i szlachetną osobą. Nie wie działem, że pani będzie pamiętać o tej drobnej sumie.

— Drobnej sumie? — wykrzyknęła Celina Langes. — Pan mówi, jakby to była drobnostka! A przecież te pieniądze pozwoliły mi na dokończenie studiów, na wybicie się. Nie, proszę pana, to nie była drobna suma. Pan jest doprawdy bardzo skromny. Ale ja muszę panu wszystko zwrócić — wszystko, z wielkim naddatkiem.

Arturo Tessani był w siódmym niebie.

— Nie mówmy tymczasem o tym, proszę pani. Ułoży się to jakoś. Będzie dobrze — powiedział do niej czule, głaszcząc delikatną rękę Celiny. — Bardzo mi miło, bardzo!

W tej chwili zauważyłem, że z samochodu wysiadł szofer pana Tessani. Ubrany w ciemną liberię, nie wyglądał wcale na szofera. Szedł z godnością wśród siolików kawiarnianych. Podeszedł do pana Tessani i zapytał dyskretnie:

— Czy samochód odprowadzić do garażu?

Tessani nie rad, że mu przerywają, odwrócił się:

— Tak, do garażu!

— Czy do garażu w tym hotelu? — pytał znów cicho szofer.

— Tak, do garażu w tym hotelu. I proszę mi dać spokój.

— Pięknie — odparł znów szofer — Przed rokiem — gdy pan kupił ten samochód, pamięta pan chyba, „Hispano” był garażowany w tym samym hotelu!

Szofer odszedł. Pan Tessani zerwał się z plecianego krzesła wściekły. Celina Langes cofnęła rękę ze stołu i przyglądała mu się z lękiem.

Na co czeka

Przyjęcie u jednego z polityków. Przy stole toczy się gorąca dyskusja. Jeden z panów mówi podnieconym głosem do siedzącego obok posła na sejm:

— Tak dłużej nie może być, panie pośle. Trzeba coś robić, bo inaczej będzie źle. Nie wolno zwlekać ani chwili — trzeba działać. Na co my właściwie czekamy, panie pośle?

— No, przecież mają podać jeszcze deser — odpowiada poseł ze stropioną miną.

Definicja

— Co to jest dyktatura?

— Jestto ustrój, w którym wolno robić wszystko, na co się nie ma ochoty.

Ostrzeżenie

Pod adresem kierowców, jeżdżących z nadmierną szybkością:

Lepiej spóźnić się na ziemi, niż przybyć za wcześnie... do nieba!

Przyczyna

Artur ma podbite oko.

— Co ci się stało? — pyta przyjaciel.

— Byłem u Kaśi, której narzeczony mieszka w Chinach.

— No i?

— Narzeczony nie jest już w Chinach.

Przezorność

Inżynier K... ożenił się niedawno. Ostatnio doszło do pierwszej kłótni.

— Wracam do mojej matki, do Lwowa! — woła, szlochając, młoda małżonka.

— Proszę bardzo, masz tu na bilet...

— Ach, ty potworze? A pieniądze na podróż powrotną?

Drobiazgi

— Teraz weźmiemy się za bary! — powiedział starosta, przystępując do sprawdzania cenników barowych.

— Z tej mąki chleba nie będzie! — oświadczył inspektor sanitarny, pieczętując w piekarni worek brudnej mąki.

Hallo! Czy to Wyspy Malajskie

Między Warszawą większymi miastami a Wyspami Malajskimi uruchomiona została komunikacja radiowo telefoniczna. Koszt 3-minutowej rozmowy z Malajami wynosi 85 fr. szw. (ok. 105 zł)

— Jakto? To pan dopiero przed rokiem kupił to auto?

Tessani wybuchnął wściekłym gniewem.

— Nieprawda! Ten lotr kłamie! On kłamie bez czelnie, żeby mi popsuć interes! Ale już ja się z nim rozprawię. Wyrzucę go, wyrzucę go natychmiast!

Porwał się i wybiegł bez pożegnania z terasu. Celina Langes patrzyła w jakiś nieokreślony punkt w przestrzeni.

Towarzystwo siedzące przy sąsiednim stoliku, śmiało się do rozpuku. Jedna z pań podeszła do Celiny i powiedziała do niej całkiem głośno.

— Ma pani szczęście. Ten Tessani naprawdę kupił dopiero przed rokiem niebieskie auto. Pani jest zapewne emigrantką? Nieprawdaż? Nie zna pani tej dziwnej historii? Więc mogę pani opowiedzieć wszystko ze szczegółami.

— Tessani — proszę pani — jest słynnym lichwiarzem. Wyszukuje tych, którzy się splukali i pożyczają im na lichwiarskie procenty. O, to pijawka! Nie jednego już pozabawił ostatniej krowy — dosłownie! Krąży jak szakal wśród graczy i pożyczka pod zastaw klejnotów, weksli. Jednym słowem, okropny człowiek. Wszyscy go tu znają i unikają jak ognia. O, chociażby przed rokiem.

Szczęśliwa lady przysiadła się do stolika Celiny Langes i mówiła dadej.

— Właściciel tego eleganckiego wozu, hrabia P., splukał się do grosza. Tessani krążył za nim jak wilk i pożyczkał mu, Hrabia P. grał dalej — zaciągając nowe pożyczki. Widocznie miał szalone szczęście w miłości, bo przy ruletce i bakaracie przegrywał wszystko. Przegrał w ten sposób cały majątek, nawet swój elegancki samochód. O, wszy

Z BLISKA I Z DALEKA

Artur Rubinstein skarży oszczerców

Pojawiła się w prasie endeckiej wiadomość o śmierci jakiegoś Rubinsteina w przytułku. Przy tym Rubinsteinie znaleziono rzekomo list znakomitego pianisty Artura Rubinsteina pisanego po żydowsku, w którym artysta oświadcza, iż nie będzie bratu więcej pomagać.

Okazuje się, iż wiadomość jest zmyślona. — Zmarły nie był bratem Artura Rubinsteina i nie znaleziono żadnego listu.

Radca prawny Artura Rubinsteina w Polsce występuje przeciw oszczercom na drogę sądową.

—oo—

4 lata więzienia za zniesławienie sędziów

Adw. Eugeniusz Iwanow w Pińsku w skardze złożonej Min. Sprawiedliwości, dopuścił się zniesławienia prokuratorów i sędziów z Pińska i Wilna.

Sąd uznał wszystkie zarzuty adw. Iwanowa za bezpodstawne i gołosłowne i skazał go po czterodniowej rozprawie na 4 lata więzienia z pozbawieniem praw na lat 5.

—oo—

Straszna śmierć profesora od wybuchu lampy naftowej

W tragiczny sposób zakończył życie 81-letni emerytowany profesor seminarium Bolesław Gryf Marcinkowski, zamieszkały w Zabkowie pod Poznaniem. Profesor przyjechał do znajomych w Śmiglu i zatrzymał się na noc u nauczyciela p. Augustyniaka. Około północy gospodarz udał się do kuchni, aby przygotować herbatę. Gdy wrócił po kilku minutach oczom jego przedstawił się straszny widok. W ciemnym i pełnym dymu pokoju na podłodze leżał prof. Marcinkowski na którym tliły się resztki ubrania. Mimo natychmiastowej pomocy prof. Marcinkowski zmarł. Według wszelkiego prawdopodobieństwa nastąpił wybuch lampy naftowej, a płonąca nafta oblała emeryta.

scy znamy doskonale tę historię.

— Hrabia P. powinien był popełnić samobójstwo. Lecz kryzys przeszedł. Hrabia ma jeszcze jakichś bogatych krewnych i sądzi, że szczerą pokutą przeblaga nieublagane ciotki. Powiedziały, że nie mu nie dadzą, dopóki nie nauczy się rozumu. Stracił wszystko — cóż miał robić — pan Tessani wyraził gotowość zaangażowania go w charakterze szofera. Hrabia P. zgodził się. Wszyscy znamy tę historię. I podobno pokuta nie będzie już trwała długo, bo ciotki, sądząc, że się nawrócił, zamierzają przywrócić go do łask!

Szczęśliwa lady przestała mówić. Odeszła od stolika Celiny Langes.

Słynna śpiewaczka zerwała się z krzesła i wybiegła na ulicę. Pędziła do garażu. W progu niskiego budynku bez okien usłyszała gniewne okrzyki pana Tessani.

— Proszę się natychmiast wynosić — krzyczał lichwiarz.

Celina weszła do garażu. Stała przy zasmuconym szoferze i powiedziała cicho.

— Dwa razy uratował mnie pan od nieszczęścia. Jeden raz wtedy, gdy mi pan ofiarował pieniądze a drugi raz dziś, gdy mnie pan niechcący ostrzegł przed tym człowiekiem. Wiem wszystko, proszę się nie opierać — angażuję pana w charakterze szofera. Mam równie śliczny samochód i mnóstwo pieniędzy.

Hrabia P. uściskał podaną sobie rączkę.

— Mam także dużo pieniędzy. Wystarczy nam obojgu do czasu, gdy ciotunie zmiękną!

Pan Tessani stał pośrodku garażu z wytrzeszczonymi oczyma i przeklinał wszystkich szoferów.

Jak będzie wyglądał sarkofag Marszałka Józefa Piłsudskiego

Nie było chyba konkursu artystycznego, któryby został przygotowany z tak pedantyczną starannością, jak konkurs na sarkofag Marszałka Piłsudskiego.

Znajdujemy się obecnie w trzeciej jego fazie która bynajmniej nie jest ostateczna.

Dwa wyróżnione obecnie projekty: prof. Jana Szczepkowskiego i Mikołaja Kulaka mają być przepracowane raz jeszcze w przeciągu trzech miesięcy wedle wskazówek i wymagań sędziów konkursowych, po czym zapadnie już ostateczne rozstrzygnięcie.

Wedle wszelkiego prawdopodobieństwa zwycięży koncepcja prof. Szczepkowskiego ze względu na swoje oryginalne wartości artystyczne i charakter wybitnie monumentalny, nawiązujący do tradycji Wita Stwosza.

Sąd konkursowy zarzuca mu zbyt nie rozproszenie się w szczegółach (liście dębowe, orły, pisklęta, sztandary), przytłaczających nieco samą postać Marszałka.

Nie ulega jednak wątpliwości, że w retorie nowego wysiłku artystycznego wszystko to da się zmienić. Prof. Szczepkowski zamierza również stosownie do wskazówek Pani Marszałkowej przestudiować dokładnie odlewy rąk Komendanta, które odznaczają się niezwykle swoistym wyrazem.

W projekcie prof. Szczepkowskiego postać Marszałka z lewą ręką na ryngrafie, w prawej trzyma buławę, w nogach orlica z rozpostartymi skrzydłami i orłęta. U głowy duży kępy dębowych liści. Po prawej stronie na froncie sztandar strzelecki.

Nowy podatek na szpitale proponuje Izba Lekarska

Naczelna Izba Lekarska złożyła p. ministrowi opieki społecznej memoriał w sprawie zorganizowania racjonalnej opieki lekarskiej dla ludności wsi i miasteczek.

Izba Lekarska stoi na stanowisku powierzenia samorządowi terytorialnym całokształtu organizacji opieki lekarskiej. Za najodpowiedniejszą podstawową formę organizacyjną opieki nad zdrowiem wsi, należy uznać ośrodek zdrowia, obejmujący zadania zarówno zapobiegawcze, opiekuńcze, sanitarne jak i lecznicze.

Udostępnienie lecznictwa szpitalnego nie zamożnej ludności i zupełnie bezpłatne leczenie ludności ubogiej uzależnione jest od liczby szpitali. Celem zwiększenia ilości szpi-

tali w Polsce Izba Lekarska proponuje ściąganie specjalnego podatku szpitalnego, bądź też utworzenia specjalnego funduszu zarowia drogą opodatkowania całej ludności.

Jednocześnie autorzy memoriału domaga się obniżenia taksy za leki, a przede wszystkim umożliwienia korzystania z leków nie zamożnej ludności w ośrodkach zdrowia.

Biorąc pod uwagę stan ekonomiczny kraju, autorzy memoriału proponują przystąpienie do akcji organizowania opieki nad zdrowiem ludności przez rozciąganie ich projektu ustawy na poszczególne tereny kraju.

Steiger skarży adwokata Pozowskiego w związku z przemówieniem na procesie Doboszyńskiego

Jak wiadomo, w końcowych wywodach w procesie Doboszyńskiego, znany działacz endecki dr Pozowski wyraził się, że na wolności przebywa dotychczas Stanisław Steiger, mimo iż dokonał on zamachu na życie Prezydenta R. P.

To odezwanie się adwokata endeckiego najdługo obecnie swój epilog przed krótkimi sądownymi. Oto bowiem dr Stanisław Stei-

ger, prowadzący obecnie kancelarię adwokacką w Będzinie, występuje na drogę sądowną, skarżąc adw. dr Pozowskiego o zniesławienie.

Wiadomo bowiem, że Stanisław Steiger został prawomocnym wyrokiem uniewinniony. Okazało się również w kilka lat po zamachu, kto był jego sprawcą i że zamach wyszedł z kół U.O.N.

Niebezpieczny przestępca postrzelony w czasie ucieczki przed policją

Od dłuższego czasu poszukiwany był przez sądy i policję niejaki Jan Zając, mający na sumieniu różne kryminalne sprawy.

Dziś rano w miejscowości Opatkowice w powiecie krakowskim policjant natknął się na Zająca, którego zatrzymał i prowadził do Posterunku P. P.

W drodze Zając rzucił się do ucieczki. Policjant wezwał go do zatrzymania się, a gdy to nie odniosło skutku, strzelił w jego kierunku. Ugodzony Zając padł na ziemię.

Rannego przewieziono do szpitala św. Łazarza w Krakowie.

Wódka krzepi!

Ojciec siedmiorga dzieci zginął w awanturze pijackiej

Piotr Pasek, inwalida wojenny, ojciec siedmiorga dzieci, zamieszkały we wsi Grójów, w powiecie krakowskim, zjawił się pewnego dnia w szynku Stanisława Michalika, gdzie uraczył się obficie alkoholem.

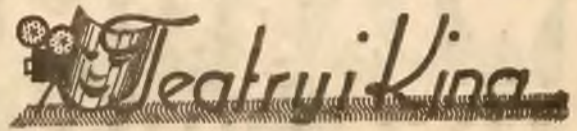
Podпиты bardzo silnie, Pasek zaczął po wyjściu z szynku przechodzącą drogą Eugeniusza i Adolfa Nowaków, którzy nie zostali mu dłużni, tak, że doznał szeregu ran czoła, szczęki i brody.

Będąc kaleką, a w dodatku pijany i pobity, usiadł Pasek nad rowem. Za chwilę zjawili się obok niego Stefan Gumulski i Władysław Bułka, będący kolegami Nowaków.

Bułka podszedł do Paska i począł go bić bykowiec.

W pewnym momencie Gumulski dopadł Paska z nożem w ręku. Nie zważając na krzyki żony Paska, aby dał spokój bezbronnemu kalece i ojcu siedmiorga dzieci, Gumulski ugodził Paska nożem w pierś, kładąc go trupem na miejacu.

Sprawa znalazła dziś swój epilog w sądzie krakowskim. Gumulski oskarżony jest o zabójstwo w stanie silnego wzruszenia, natomiast Bułka i Nowakowie oskarżeni zostali o udział w bóje.

Teatr żydowski

Piątek: godz. 8.45 wiecz. „Czarownica“.

Teatr Im. J. Słowackiego

Piątek wieczór przedstawienia nie będzie.

REPERTUAR KINOTEATRÓW

ADRIA: „Królowa Wiktorja“ (Anna Neagle i Adolf Wohlbrück) i „Rycerze stepu“.

APOLLO: „Premiera“ (Zarah Leander)

ATLANTIC: „Anioł“ (Herbert Marshal i in.) i „Łódź podwodna nr. 9“.

BAGATELA: „Będziesz zawsze moja“ i rewia. „Halo, tu dobry program“.

PROMIEN: „Oberża pod Paryżem“.

STELLA: „Diabły Dzikiego Zachodu“

SZTUKA: „Robert i Bertrand“ (Dymasz, Bodo)

UCIECHA: „Muzyka dla ciebie“ (Magda Schneider i Hans Söhnker).

WANDA: „Przedziwne kłamstwo Niny Petrówny“ (Isa Miranda, Fernand Gravet).

Inspekcja wojewody dr Tyminskiego

W dniu wczorajszym wojewoda krakowski dr Tyminski dokonał inspekcji powiatu żywieckiego i odbył konferencje z tamtejszymi działaczami gospodarczymi.

Dekoracje orderami w niedzielę

W nadchodzącą niedzielę w krakowskim Urzędzie wojewódzkim odbędzie się dekoracja osób, które zostały odznaczone orderami w dniu święta 11 Listopada.

Mgr. Hodakowski referentem prasowym województwa

Jak się dowiadujemy na stanowisko referenta prasowego krakowskiego urzędu wojewódzkiego, powołany został mgr. Tadeusz Hodakowski. Sekretariat p. wojewody obejmuje mgr. Edward Zuliński, dotychczasowy referendarz w starostwie powiatowym krakowskim.

Rozwiązanie organizacji akademickich

Wobec nie przeprowadzenia w określonym terminie wymaganych zmian statutowych senat Uniwersytetu Jagiellońskiego powziął decyzję rozwiązania kilkudziesięciu organizacji akademickich. Wśród rozwiązanych stowarzyszeń znajduje się między innymi Myśl Mocarstwowa i szereg kół prowincjonalnych.

Zgon b. ministra w Krakowie

W jednej z lecznic krakowskich zmarł Stefan Przanowski, były minister przemysłu handlu. Zwłoki śp. zmarłego przewieziono z Krakowa do Warszawy, gdzie odbędzie się pogrzeb.

Zamach samobójczy i atak szata skazanego adwokata

Adw. Piasecki w Poznaniu skazany przez sąd okręgowy na 10 miesięcy wzięcia z zawieszeniem wykonania kary na 3 lata oraz 1000 zł grzywny, za oszustwo i zniesławienie sędziów usiłował popełnić samobójstwo. Po ogłoszeniu wyroku pożegnał się z sędziami i woźnymi, oświadczając, że odierze sobie życie. Przeszedłszy do domu, strzelił do siebie z rewolweru. Nieprzytomnego odwieziono do szpitala gdzie okazało się że wprawdzie nie odniósł żadnej rany, lecz dostał ostrego ataku nerwowego. Adw. Piaseckiego umieszczono na oddziale dla umysłowo chorych.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

ANGLIA ZWYCIĘŻA SZWECJĘ, A SZWAJCARIA BIJE AMERYKĘ

W dalszych rozgrywkach półfinałowych o mistrzostwo świata w hokeju Anglia pokonała Szwecję 3:2 (0:0, 1:1, 2:1, a Szwajcaria odnio-

śla zwycięstwo nad Ameryką 1:0, zdobywając decydujący punkt w ostatniej fazie gry.

PODEJRZANE K. O. NA RINGU W ROCHESTER „Podłożył się” b. mistrzowi świata

Joe Louis przygotowuje się pilnie do walki o mistrzostwo świata. W najbliższą środę walczy on w Madison Square Garden z Natie Manem, poza tym otrzymał propozycję rozegrania meczu z Tony Galento, mniej znanym bokserem z pochodzenia Włochem. Organizatorzy zapewniają Murzynowi za tę walkę 250.000 dolarów.

W ub. tygodniu odbył się w Rochester w stanie New York mecz bokserski, w którym niejaki Bob Turner przegrał w drugiej rundzie przez k. o. z Freddie Steelem. Była to pierwsza

walka Steela po porażce z Apostolim.

Błyskawiczne zwycięstwo byłego mistrza świata wydało się podejrzanym. Przeprowadzono dochodzenie, które wykazało, że Bob Turner „podłożył” się, aby wykazać, jak potężnym ciosem rozporządza mimo wszystko Steele. Turner został przez Nowojorską Komisję Bokserską zdyskwalifikowany na 6 miesięcy. Steelowi nie dostało się nic, natomiast odwołany został jego mecz o tytuł z Carmen Bartem, który przegrał niedawno... z Turnerem.

NARCIARSKIE MISTRZOSTWA ŚWIATA W KOMBINACJI ALPEJSKIEJ

W dniach 5 i 6 marca odbędą się w Engelbergu w Szwajcarii mistrzostwa świata w narciarstwie zjazdowym. Każdy kraj ma prawo wystawić drużynę, złożoną z 4-ch zawodników i 4-ch zawodniczek, uzupełnioną przez dowolną liczbę zawodników rezerwowych.

Według dotychczasowych wiadomości, Niemcy wystawią drużynę, złożoną wraz z rezerwowymi z 10-iu zawodników i 6-iu zawodniczek, Anglia deleguje 7 zawodników i 8 zawodniczek, Japonię będzie reprezentował 1 zawodnik.

Francuska drużyna przybywa do Engelbergu 20 b. m., by przygotować się należycie do obrony zdobytego w ub. roku mistrzostwa świata. Oprócz Emila Allais, największego zjazdowego asa Francji, wielkie nadzieje pokładają Francuzi w młodzieńcu James Couttet, który podczas ostatnich zawodów wykazał się znakomitymi wynikami.

Barw Austrii, według niepotwierdzonych do-

tań wiadomości, ma bronić m. in. Anton Seelos, który już przybył do Engelbergu.

Norwegia wysłała do Engelbergu drużynę reprezentacyjną w następującym składzie: panie: Laila Schou-Nielsen, Nora Stroemstad, Stella Dybwad, Grete Klem i Eli Roll, panowie: Per Fossum, Alf Konningen, Sverre Lassen-Urdahl, Frederick Horn, Johan Kvernberg, Arne Ulsten, Sigurd Brinch oraz Per Larsen.

Barw Szwecji ma bronić 17-letnia May Nilsson, zjazdowa mistrzyni Szwecji, która bawi obecnie w Arlbergu. Do Engelbergu przybył także mistrz Szwecji Sigge Bergman dla zapoznania się z miejscowymi warunkami.

Polski Związek Narciarski planuje wysłać na zjazdowe mistrzostwa świata drużynę w sile 6 osób, skład jej jednak nie został jeszcze definitywnie ustalony. Prawdopodobnie w skład tej reprezentacji wejdą: Bielatowicz, Bochenek, Lipowski, Zajac i Schindler.

LOSOWANIE NARCIARSKICH MISTRZOSTW ŚWIATA W LAHTI

W Lahti odbyło się losowanie do narciarskich mistrzostw świata w kombinacji klasycznej, które się rozpoczną dnia 24 bm.

W biegu na 18 km pierwszy startuje Norweg Fredriksen. Pierwszy Polak startuje jako 33 z kolei, drugi jako 66, a trzeci wylosował numer startowy 176.

W biegu na 50 km pierwszy wyruszy Fin Akseli Vanhoja. Pierwszy Polak ma numer 14, a drugi 103.

W sztafecie 4x10 km pierwsza startuje Norwegia, druga Łotwa, a trzecia Polska, 4) Estonia, 5) Szwecja, 6) Szwajcaria, 7) Austria 8) Niemcy, 9) Francja 10) Finlandia, 11) Czechosłowacja, 12) Włochy. Już po losowaniu Francja wycofała się z mistrzostw motywując to brakiem środków finansowych na wysłanie drużyny do Finlandii.

Żołnierz zastrzelił narzeczoną skradzionym rewolwerem

Do odbywającego służbę wojskową Czesła wa Robaka, mieszkańca wsi Kociołków pow. konińskiego, dotarła wieść o zlym prwad. e niu się narzeczonej 19-letniej Heleny Sznajder., Robak skradł oficerowi rewolwer i sa

mowolnie opuścił pułk. Zjawiwszy się w rodzinnej wsi, udał się na spotkanie narzeczonej. Wywoławszy sprzeczkę żołnierz wyciągnął skradziony rewolwer i oddał do dziewczyny kilka strzałów, kładąc ją trupem na miejscu. Powiadomiona żandarmem aresztowała Robaka, osadzając go w więzieniu.

Pojedynek mistrzów Polski i Łotwy w siatkówce i koszykówce

We środę i czwartek dnia 23 i 24 lutego br. organizuje stołeczny A. Z. S. międzynarodowe mecze piłki siatkowej i koszykowej pań z zespołami „Universitates Sports” z Rygi.

Oba zespoły szczytą się tytułami mistrzowskimi swych państw. Właściwie będą to nieoficjalne mecze reprezentacji Łotwy i Polski, bowiem składy reprezentacji państwowych nie wiele odbiegają od składów klubowych US-u i AZS-u.

Zawody odbędą się na sali Y. M. C. A. przy ul. Konopnickiej 6, przy czym początek w oba dni wyznaczono na godz. 19-tą.

—oo—

Groźba lawin śnieżnych w górach

Wobec nowego obfitego opadu śnieżnego, który w górach opadł na zmarzniętą szreń Polskie Towarzystwo Narciarskie przestrzega narciarzy przed niebezpieczeństwem lawin śnieżnych.

Ostatnio wydarzyła się katastrofa lawinowa nad Morskim Okiem, która spowodowała śmierć robotnika, a prąd powietrza powstający przy spadaniu lawiny poczynił liczne uszkodzenia w schronisku Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego. Same schronisko jest zbudowane w miejscu zupełnie bezpiecznym i ze strony spadających lawin żadne niebezpieczeństwo mu nie zagraża.

—oo—

Reprezentacja bokserska Śląska w Przemyślu

W dniu 20 lutego r. b. reprezentacja bokserska Śląska wyjeżdża do Przemyśla, gdzie spotka się z tamtejszą reprezentacją. Drużyna Śląska wyjedzie w następującym składzie: (od muszej) Przeździng (IKB Świętochłowice), Sus i (Slavia Ruda), Jarząbek (IKB), Janas (Slavia), Pinta (IKB), Marek (IKB), Paterok (Slavia), Kowacek (Slavia). W wadze ciężkiej walka się nie odbędzie, natomiast rozegrane zostaną dwa spotkania w wadze lekkiej.

KRONIKA TARNOWSKA

WIECZÓR POSWIĘCONY KKL. W sobotę 19 bm. odbędzie się w sali stow. Cijonim Baalej Mikcoa o godzinie 8 wiecz. wieczór poświęcony KKL na którym prócz przemówień przewodniczącego oddziału KKL dla Chometa i przedstawicieli organizacji „Hanoar Hacijoni” tow. Kimmla Haszomer Hacair tow. Rosenstocka i Haszomer Hadati tow Bursztyna — oraz prócz deklamacji i śpiewa chóru między organizacyjnego nastąpi rozdanie dyplomów KKL dla uczestników konkursu IMI i Jaar Hachamisza.

ZAKOŃCZENIE AKCJI KEREN HAJESOD Dnia 17 bm. zakończona została akcja na rzecz Keren Hajesod przeprowadzona z dobrym wynikiem dzięki intensywnej pracy referenta Keren Hajesod tow. dra Seidenwerga i delegata z Palestyny tow. dra Rosenzweiga

STRAJK OKUPACYJNY 80 ROBOTNIKÓW W fabryce konfekcji p. Ketzta wybuchł strajk okupacyjny 80 robotników, którzy nie opuszczają fabryki podobno z obawą przed zwolnieniem z pracy.

ZA KRADZIEŻ BIŻUTERII. Marian Filipczak zasądzony został przed Sądem grodzki w Tarnowie na karę więzienia przez 10 miesięcy za to, że dnia 18. 6. 1936 ukradł z mieszkania p. Miodownik biżuterię wartości 300 zł.

OPRÓŻNIANIE PUSZEK KKL. W dniach od 20—27 odbywać się będzie opróżnianie puszek KKL przez starszych syjonistów.